NUR 493 / 343
ISBN 978 90 00 40968 6

© 2026 Love & Lore
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency te Amsterdam

Irisreed.com | @irisreed_schrijft
Loveandlorebooks.nl

Tekst: Iris Reed
Vormgeving: Villa Grafica
Boekverzorging: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.
All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Lieve lezer,

Net als je denkt dat je de raadsels van het leven begrijpt, gebeurt er iets waardoor je weer terug bij *START* staat. Opnieuw beginnen terwijl je dat helemaal niet wilt. Ik laat nooit meer iemand toe in mijn hart, heb ik lange tijd gedacht na een pijnlijke liefdesbreuk. Inmiddels weet ik dat het zo niet werkt. Want als je er nooit meer op uit durft te gaan, uit angst voor pijn en verdriet, vergeet je te leven.

Trek op een gegeven moment de mooie glitterjurk die achter in je kast ligt aan en ga dansen. En zie de mensen die wél om je heen staan en geniet van de verrassingen in de volgende hoofdstukken van je leven. Wie weet wacht er nog een *happy ending* voor je.

In *Mijn Argentijnse winter* neem ik je mee in de Argentijnse avonturen die ik heb beleefd met mijn Rayo. Je kunt het verhaal gewoon van begin tot eind lezen, zonder ook maar één puzzel op te lossen. Maar houd je wel van een raadsel? Dan kun je je hart ophalen! De empanada's geven aan hoe moeilijk een puzzel is: hoe meer empanada's, hoe groter de uitdaging. En kom je er niet uit? De oplossingen vind je achterin.

Of je nu komt voor de liefde, de puzzels of het Argentijnse avontuur, ik wens je veel leesplezier. En vergeet niet: soms begint het mooiste verhaal pas als je zelf de volgende stap durft te zetten.

Un abrazo, Iris Reed

1

De bovenste borden met etensresten schoven met een donderend geraas van de hoge stapel en vielen op de grond, terwijl Noa nog een duikvlucht nam om ze te vangen. De stukken porselein en restjes koude empanada vlogen door de open keuken van het Argentijnse restaurant La Noche.

Noa voelde de priemende ogen van alle restaurantbezoekers in haar rug. Toen ze zich omdraaide, zag ze dat ook het muziektrio met grote ogen naar haar keek. De bandoneonspeler stootte nog een laatste, valse noot uit voordat de stilte het overnam. De plaatsvervangende schaamte was van de gezichten van de tientallen gasten af te lezen. De enige toeschouwer die een andere emotie liet zien was chef-kok en eigenaar Manuel. Op zijn normaal zo gebruinde gezicht tekende zich een rood waas van woede af. Gauw klapte hij in zijn handen en riep *'¡Vamos!'* waarop de muzikanten de zomerse sferen in het restaurant terugbrachten en het zachte geroezemoes van de gasten weer aanzwol.

'Noa, de volgende keer hou ik de schade in op je salaris, het is de laatste weken steeds raak. Al mijn mooie borden in duizend stukjes!' siste Manuel.

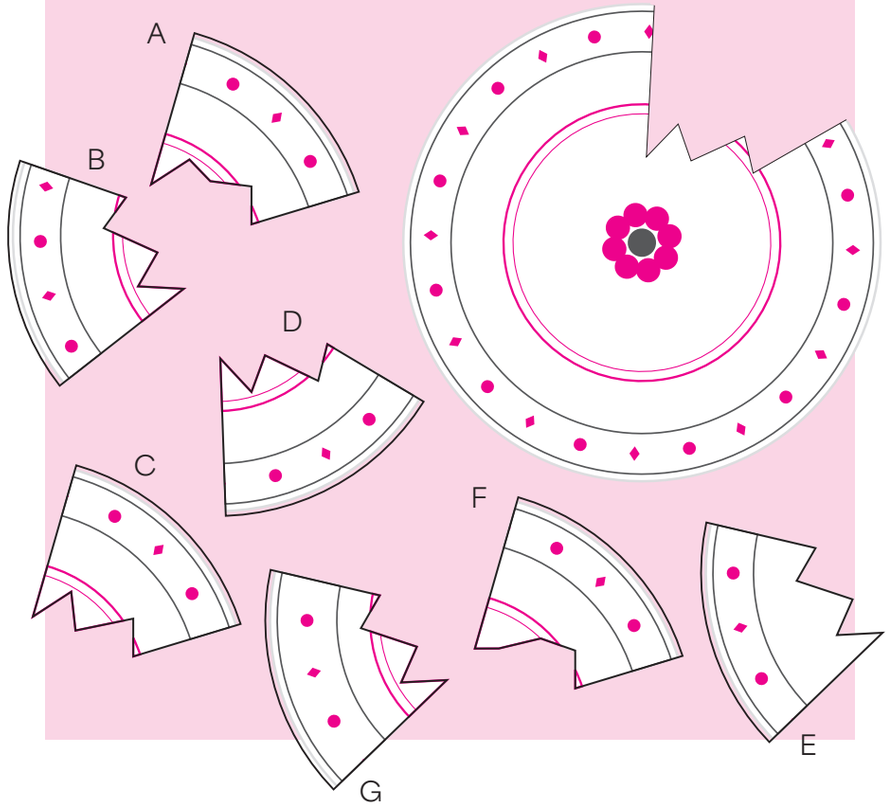
'Net als mijn hart,' mompelde Noa. Ze pakte stoffer en blik en veegde de kapotte borden en etensresten bij elkaar.

Naast haar was Rayo op zijn hurken gaan zitten en pakte grote stukken porselein voorzichtig vast. Net als Manuel was zijn huid zongebruind en zag hij er altijd uit alsof hij net op vakantie was geweest. De donkere haartjes op zijn armen waren een paar tinten donkerder dan zijn huid en zijn

zilveren armbanden tingelden zachtjes bij elke beweging die hij maakte. Het paste allemaal in het beeld dat Noa inmiddels had van de Argentijnse mannen met wie ze werkte: macho's.

Scherven brengen geluk

Noa pakt een van de gesneuvelde borden op. Er is een flink stuk af. Zou het nog te lijmen zijn? Kijk goed welke scherf er past bij het kapotte bord.

Noa besloot dat ze geen hulp nodig had en al helemaal niet van Rayo. 'Dank je wel, maar het lukt wel,' zei ze kordaat. 'Ga maar gauw door, het is al zo druk met alle bestellingen.' Diep in haar hart maakte Noa zich vooral zorgen over hoe boos Manuel zou zijn als hij merkte dat de andere personeelsleden extra werk hadden door haar geklungel.

Rayo ging stug door met het oprapen van de scherven. 'Ga je straks met ons mee nog wat drinken in het café aan de overkant?'

'Nee, ik ga dan naar huis. Anders wordt het te laat,' antwoordde Noa. Het laatste wat ze nu kon gebruiken was een doorzichtige versierpoging van Rayo. Ze schoof de vuilnisbak opzij en pakte vlug een stapel menukaarten voor de nieuwe gasten die het restaurant in kwamen lopen.

* * *

De rest van de avond verliep zonder verdere schade. Toen de laatste restaurantbezoekers waren vertrokken, pakte het trio muzikanten hun instrumenten nog een laatste keer op, dit keer om voor hun collega's te spelen. De gitaarspeler was een kleine, stille jongen. Als je het woord schalks in de zoekbalk van een browser zou intoetsen, zou zijn foto vast verschijnen, dacht Noa. En als je het woord macho typte, dan volgden er een paar van haar andere collega's, onder wie Rayo. Hij had lang, golvend lichtbruin haar tot over zijn schouders. Zijn ogen waren zachtgroen, met kleine donkere spikkeltjes. Noa kon door zijn kokskleding heen zien dat hij een getraind lijf had. Niet van die overdreven gespierde armen, maar sterk genoeg om elke avond grote stapels borden van en naar de keuken te brengen.

Hij was een heel knappe man en hij leek dat ook te weten. Hij was altijd vriendelijk en behulpzaam, maar was ook erg aanrakerig. Bij iedereen, man of vrouw. Vaak legde hij net even te lang zijn hand op je schouder of hij keek je indringend aan. En als hij zijn haar los droeg, vond Noa dat hij nogal aanstellerig zijn haar naar achteren zwiepte als hij aan het praten was.

‘Tot volgende week!’ riep Rayo naar Noa en hij liep samen met de andere koks en de bediening naar het café aan de overkant.

Noa zag wat het effect van Rayo was op haar vrouwelijke collega’s – en dan met name op Jessie. Zij was vlak na Noa bij het restaurant komen werken en anders dan bij haar was dit Jessies bijbaan. Ze was net begonnen met haar studie, iets met design of marketing. In ieder geval iets hippers dan Noa’s studie data science. Jessie giechelde om elke opmerking die Rayo maakte – grappig of niet – en als ze met hem praatte, legde ze haar hand vaak op die van hem.

Rayo legde zijn rechterarm om Jessies schouder en zijn andere arm om die van Manuel. Noa zwaaide ze een beetje ongemakkelijk uit en sloeg rechts af. Terwijl ze door de stille straat liep, bekroop haar een gevoel van spijt. Wat maakte het nou uit als ze laat thuiskwam? De enige die thuis op haar zat te wachten was haar moeder Ans. Die was maar wat blij dat Noa weer thuis was komen wonen. Nu had ze naast haar televisie extra afleiding in de vorm van haar dochter.

Noa zat vanavond bepaald niet te wachten op een ellenlange monoloog van haar moeder over wat de buurvrouw vandaag had gedragen of welk hondje nu weer op de hortensia’s in het geveltuintje had geplast. Of erger nog: een preek waarom ze beter af was zonder Niels. Het leek wel of haar moeder elke dag expres de slechte eigenschappen van haar ex opnoemde. Niet dat het effect had. Ze had heus zelf wel door dat ze hun relatie aan het romantiseren was. Dat het heus allemaal niet zo geweldig was geweest. De opmerkingen van haar moeder over ‘die flapdrol’ werkten juist averechts. Het voelde alsof ze Niels moest verdedigen.

Ze vertraagde haar pas. In de wijk waar het restaurant zat, leek geen enkel huis op elkaar. De Amsterdamse panden waren een bonte verzameling van trapgevels, eenvoudige arbeidershuisjes en moderne grachtenpanden. Bij de meeste huizen kon Noa gewoon naar binnen kijken, alsof het grote kijkdozen waren. Het idee van gordijnen die ’s avonds open bleven, leek oer-Nederlands te zijn. Alsof de bewoners zo aan de wereld lieten zien dat ze geen geheimen hadden. Argentijnse toeristen in La Noche begonnen er

vaak over: hoe zat dat nou met die open gordijnen in Nederland? Voelden de bewoners zich dan niet bekeken? Noa lachte dan en zei vaak: ‘*What you see is what you get in The Netherlands!*’ Al was ze er inmiddels wel achter dat ook hier in Nederland iedereen geheimen had, of iemand nu zijn gordijnen open of dicht hield.

Ze voelde dat de lucht koeler werd. Overdag was het een fijne temperatuur geweest, maar de zon kon de herfstlucht niet meer genoeg verwarmen om het buiten aangenaam te houden in de avond. Ze trok de mouwen van haar spijkerjasje naar beneden en wreef over de zachtblauwe stof. Ze zocht in haar tas naar haar sleutelbos en zag het vage, witte streepje op haar vinger, precies waar haar trouwring bijna vijf jaar lang had gezeten. In het voorjaar waren ze nog op vakantie naar de zon geweest, zij en Niels. Een heerlijke week op Kreta. Dat was pas een paar maanden geleden en nu was alles anders. Alles. Noa haalde diep adem en stak de sleutel in het slot.

Niels en zij hadden na hun breuk afgelopen zomer besloten dat hij in hun huis zou blijven wonen. Hij kon haar tenslotte makkelijk uitkopen. Met haar salaris bij de educatieve uitgeverij had zij misschien nét de hypotheek kunnen overnemen. Met de nadruk op hád. Want net na hun vakantie had ze besloten om te stoppen met haar baan. Er kwam een ontslagronde aan en als ze zich vrijwillig zou aanmelden om weg te gaan kreeg ze een paar maanden salaris mee. Terwijl ze nadacht over de volgende stap in haar carrière, was ze bij het Argentijnse restaurant gaan werken waar ze in haar studententijd een bijbaan had gehad. Eigenlijk was ze wel toe aan de volgende stap in haar leven, kinderen. Daar had Niels nog niet echt aan toe geleken, ook al probeerde ze het gesprek er vaker op te brengen.

En toen had Niels plotseling gezegd dat hij met haar moest praten. In een lang en moeizaam gesprek vertelde hij dat hij het niet meer voelde: de liefde, de lust. Dus binnen twee maanden had ze geen baan, geen relatie en geen huis meer gehad. Niels bleef in het huis wonen en kocht haar inderdaad uit. Dankzij de overwaarde van het huis zou hij binnenkort een leuk bedrag op haar rekening storten. De wereld lag dan aan haar voeten. Ook al voelde ze dat totaal niet.